

Vasvári István

Összegezés

1.

Jósorsom:
voltál elegendő,
ami elérhető
e szélsőpört világban? —
Szüntelen parancsnak
szavában szolgáltam —
Minden hitben hittem:
hitem igazában!

2.

Homályban
éreztem havak tisztaságát,
perzselő fény-kéket,
juharfák vígságát,
szellemét a szélnek
és most úgy megyek,
hogy mindentől már égek;
kik félteneinek,
félnek,—
ég-földek porában
dadogó-jelekkel
próbáltam maradni
por forró jelének.

3.

Csak a cselekvőnek
van oldás, bocsánat,
ki hallgatott,
a némaságba hull csak.
Nagy volt az én hazám:
éltem minden multat
s minden eljövöben
érezem a hazámat.
Őnekik hajtsanak
mély májusok zászlót,
akik, ahogy vártam:
nem-múlóan várnak!

Újra!

Mint vár-csúcsról a zászlót lehajítják:
újra, s újra —
golyók közt feltűzni
újra, s újra!
Kapaszkodni fel a sikló magasba,
tekergő magasba, örvényes magasba,
dőlőben a létra, s mégis követ fogni,
va-körömmel óvni minden araszát már
annak a magasnak, hol kéz-remegéssel,
szem homályulással nap-vérpára minden:
így szakítok mindent üvöltve a tested
melegéig, erdő-homályáig pára-kín öledhez,
fel, fel a magasba: ha zászlóm levetnék,
rugaszkodnám érte újra felemelni, verejtékben,
könnyben szépen felemelni, üvöltöni, aztán
feltűzni a csúcra, mi a pillanaté,
pillanatig lángol, mégis úgy suhog,
mintha mindig lenne, mintha ott vérezne
árva sors a csúcson!

Ami szépség

Úgy rejtőzködtél előlem,
mint az isten,
ki nem megfeszítettetni jött le:
kít ha dicsértem, vagy vertem,
álom volt a fellegekben,
magam-szerettem, sebeztem,
csupán árnyékkodat láttam
a nekem-elmúló világban,
delemben legrövidebbet,
alkonyban ismét úgy, mint gyermek.
Úgy rejtőzködtél előlem,
mint alvónak holdfény a kertben,
úgy, mégis elrejthetetlen:
lángragyúlt fa puszta-hőben,
minden betűmben lélegeztél,
minden virágban virrasztottál,
több a szélnél és a szónál,
életem voltál,
örök-szép ábra,
ha csak rebbenő villanásra ...

Egész egével . . .

1.

Vén ebem: mély időm vonít,
a hársfa újra lángban áll,
a szél-csikorgó kapunál
elmulás tanít.
Szeretnék szólni valamit,
kapkodva futó őszt után,
úgy botlom, úgy, mint akit
egész egével fény vakít.

2.

Úgy dobtam magam szerelembe,
mintha a vak vén fényre lelne,
mintha utakat, fákat látna,
tűz-egyet tisztuló homályba,
úgy lestem jó emberi szóra,
mikor hallgatsz is, hallhatóra,
mit csillagok csillannak néha
nevezhetetlen szakadékra —
benned, úgy mindent szeretve
lobbant fel hajnal-naplemente.

3.

Csak a cselkvőnek
van oldal, borsószeműnek
lá hallgatni,
a néma szeműnek
Nagy volt az én szemem:
több minden szemem
szóval a szél
szóval a szél
Gúckák hajvonalak
mely májusok szélén,
akkor, ahogy várni
szóval a szél